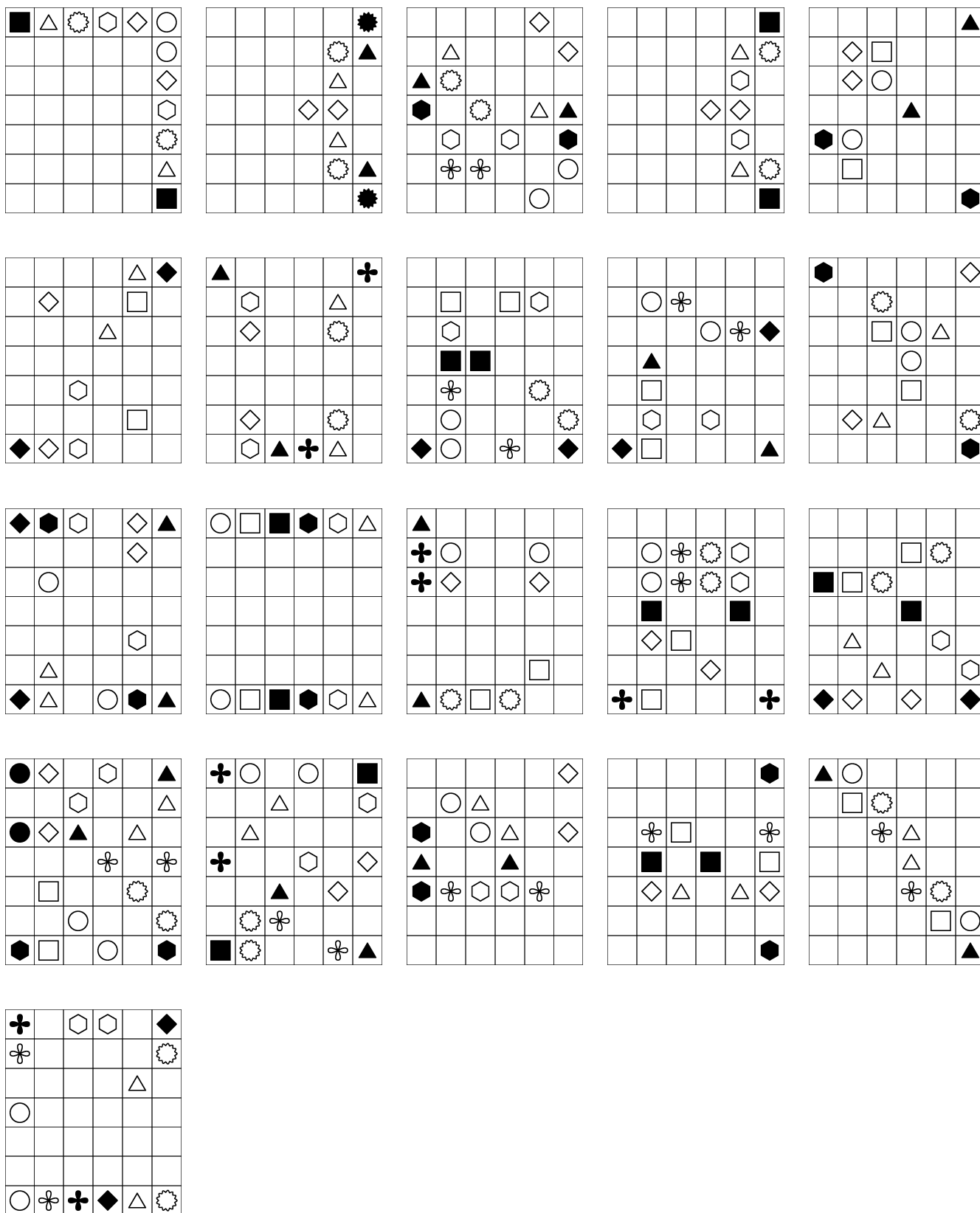

Po škole 2014 – stanoviště 8

Kód stanoviště: pramice

Pozor, cesta podél jižní strany zámku není průchodná.

Hlásí se Mystery. Pouštím se do průzkumu. Vlákno černé entropie se nedá přehlédnout. Sice vede dost tmou a jako trochu k severu a k minulosti, ale to není žádný problém.

Výstup, nespěchám, žádná křeč – moje kosti něco pamatují, vědí svoje. Trochu mě to pokřivilo, ale hned vidím, že jen zdánlivě. Na téhle straně je to správně. Na druhé straně vypadají věci jinak, známá věc, ale když už tam jste, přijde vám to normální. Kočky umějí procházet mezi světy snadno už od nepaměti. Zvykneme si rychle.

Úhly jsou divné a věci, co jsou u nás rovné, jsou zakřivené a naopak. Ted' vypadám jako příklad štíhlé linie. No, kdepak vás máme, Čtenáři?

Ach, ano, hned pode mnou – nebo nade mnou, podle úhlu pohledu. Gravitace skoro není – kolem je voda, fuj, voda, ale vlastně ji necítím, i tohle je jinak. Dobře. Co to tu tedy máme?

Oh fuj. Fuj podruhé. Nemám ráda plody moře, a už vůbec ne takhle velké! Skoro tak jako já. Plují kolem nějakého zářícího textu na kameni, kámen se pomalu otáčí a text s ním. Čtou to.

*Chce se mi zvolat „na vás, vy chobotnice nosící smůlu,“ ale váhám. Ony jsou sice velké, ale ve srovnání se mnou. Ve srovnání s **architekturou** jsou malé. Malé chobotničky. Mladí, děti. Zahlédnu kostku, kterou metají. Při každém hodu na kostce zazáří číslice. Je to hra, jakou hrají i lidé. Nevypadají **zle**.*

Tohle musím konzultovat. Volám Emily.